

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 03188

IN BLUMEN-LAND

Nehemiah Kaplan

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

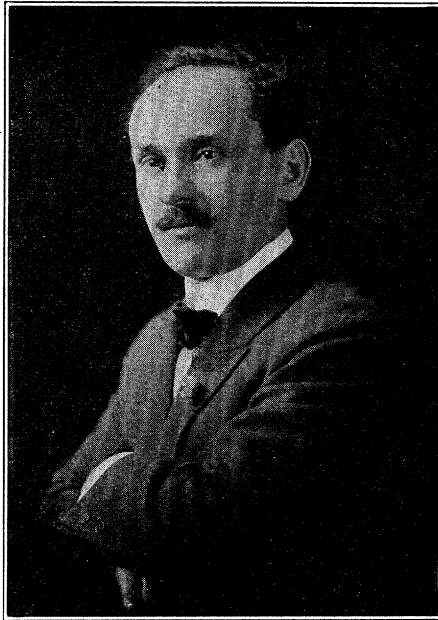
The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

אין בלומען-לאנד

דראמאטישע פאנטאזיע אין איין אקט און דריי סצענעס

מיט געזאנג און מענצן

נחמיה קאפלען

Copyright by
SHOLOM ALEICHEM FOLKS INSTITUTE, Inc.
1 9 2 5

כ א ר א ק ט ע ר ס :

	רָאזע, קיניגין פון בלומען-גארטן.
	ווייאָלעט
	ווייסע לילע
	טוליה
הויף-דאָמען	רויז
	פאָרגעס מיד ניט
	בלויע גלאַקסן בלום
	געלע שמערן בלום
	ביו, אינטימע פרוינדין פון דער קיניגין
יונגע אַריסטאָקראַטן	שמעטערלינג
	פיוערפליג
וואַנדעדער	1 מער זשוקעלע
	2 מער זשוקעלע

מאָרגאַריטקעס און מאַן בלימעלאַד.

פּלאַץ :

א בלומען גארטן

צייט :

ערשטע סצענע : נאָך זונען אונטערגאַנג.

צווייטע סצענע : אינמיטן נאַכט.

דריטע סצענע : פרימאָרגן.

ערשמע סצענע

די סצענע שטעלט פאר א בלומען גארטן דעם לעצטן טאג אין מאי. די ראזע שטייט אין מיטן אויף א הויכן קוסט, אנגעשפארט אויף א שטעקעלע, און ארום איר שטייען די הויף-דאמען. צווישן די בויטן איז אנגעשאטן געלער זאמד. בא דער זייט איז א גרינע לאנקע. אין א ווינקל וואקסט א גרוי סער שאטנדיקער בוים, און אונטער אים שטייט א באנק באדעקט מיט גראז. אין הינטערונד זעט זיך א הויכער בארג באדעקט מיט בוימער און בלו-מען.

ווען דער פארהאנג הויבט זיך אויף הערט מען פון הינטער דער בינע א מעלאדי פון א פאסטוכער פייפל. די בלומען שטייען באוועגלאז און הערן זיך צו. ווען עס ענדיקט זיך הויבן זיי אן צו זינגען אין כאר

ווי שמיל דאָ איז, ווי פריי, ווי גוט,
ניטאָ באַ אונדז פון זאָרג קיין שפור;
מען פילט זיך פעסט און שטארק אין מוט
אין ווייכן שוים פון דער נאָטור.

ווי שוין עס איז דער הימל-רייך,
ווי זיס — דער פויגל-כאָר געזאָנג;
ווי צארט עס רוישט פון קליינעם טייך
דער שמילער מאָנאָטאָנער קלאָנג.

(די ראזע גיט א סיגנאל מיט איר שטעקעלע.
די בלומען גייען ארונטער פון זייערע פלעצער און
דינגלען זי ארום).

ר א ז ע : איצט מיינע טייערע, וועלן מיר זיך נע-
מען גרייטן צו אונדזער היינטיקן לבנה-ליכט באַל,
לכבוד דער פרינצעסין יוני. ווי איר ווייסט דערוואַרטן
מיר אַ געוויסע צאָל געהויבענע געסט, צווישן זיי דעם
פרינץ שמעטערלינג, לאָרד פייערפליג און אייניקע באַ-
רימטהייטן פון באַמאָנישן גאַרטן.

ד י ב ל ו מ ע ן : מיר ווייסן, ליבע קיניגין.
מיר ווייסן. מיר זיינען העכסט צופרידן מיט דעם.
ר א ז ע : (צו דער ליליע) דו מיינ ליבע ליליע,
וועסט זיין אזוי פריינמלאַך און צוגרייטן פאַר די געסט
טוי אין דינע בעכערלאַך.

ל י ל י ע : (פאַרנויגט זיך) איך וועל עס צוגרייטן,
טייערע קיניגין. (גייט אַפּ אַן אַ זייט, זעצט זיך אויפן
גראַז און גרייט צו בעכערלאַך).

ר א ז ע : (צו דער ווייאַלעט) דו, מיינ טייערע,
וועסט מכבד זיין דעם עולם מיט בלומען שטויב.

ו ו י י אַ ל ע ט : (פאַרנויגט זיך) איך בין שמענ-
דיק גרייט אייך צו דינען, ליבע קיניגין. (זעצט זיך נעבן
דער ליליע און גרייט צו טעצעלאַך פאַר בלומען שטויב).

ר א ז ע : (צו דער רויז) דו, מיינ ליבע רויז,
וועסט דערפילן די פליכטן פון אַ צערעמאָניע-מייסטער.

ר ו י ז : (פאַרנויגט זיך) איך וועל עס טאָן מיט
פאַרגעניגן, אייער מאַיסטעט.

ר א ז ע : און איצט, מיינע ליבע ...

ש ט ע ר ן ב ל ו ם : (דערזעט עטוואָס אין דער
הויך און רופט פריילאך אויס) §, די פרינצעסן יוני
פאַרט שוין!

אַלע : (קוקן אין דער הויך) וואו? וואו?
ש ט ע ר ן ב ל ו ם : (אַנצייגנדיק מיטן האַנט)
אַט דאַרטן! זי רייט אויף אַ שיינעם זילבערנעם וואַלקן.
אַלע : (פאַטשן פריילאך מיט די הענט) יאַ, יאַ!
(די ראָזע גיט אַ סיגנאַל מיט איר שמעקעלע און
אַלע זינגען אין כאָר)

עס קומט שוין, עס קומט שוין
דער זומער, דער ליבער,
ער איז שוין פון אונדז גאַרניט ווייט;
מיר וועלן דאָן דורשטיק
געניסן פון לעבן,
עס קומט אונדזער גליקלאַכסטע צייט!
(עס קומען אַריין די זשוקעלאַך און הערן זיך צו
איבעראַשט).

עס וועלן אונדז צערמלען
די וואַרימע שמראַלן
און זשומען די לוסטיקע בינען;
מיר וועלן זיך ווייגן,
געגלעט פון די ווינטן,
און זיסע חלומות זיך שפינען.
ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : וואונדערבאַר!
צ ו י י ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : (פאַטשט מיט די
הענט) בראַוואַ! בראַוויסימאַ!

(די בלומען קוקן אין דער הויך און ריידן שטיל צווישן זיך).

ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : ווי גאסמפריינט-
לאך זיי זיינען. דאס זינגען זיי דאך פון אונדזער כבוד
וועגן!

צ ו ו י ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : (מיט א שמייכל)
וואס דיר קען זיך דוכטן. זיי האבן אונדז אפילו אין זינגען
ניט די אריסטאקראטקעס.

ר ו י ז : (באמערקט זיי און גייט שנעל צו) וואס
פארלאנגט איר?

ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : אנטשולדיקט,
מאדאם, קען איך...

ר ו י ז : (אונטערברעכנדיק) ווי האט איר גע-
וואגט אריינצוקומען אן אן איינלאדונג?

צ ו ו י י ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : (איבעראשט)
אן איינלאדונג! צו וואס דארף מען דאס?

ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : מיר ווילן בלויז
הערן ווי די בלומען זינגען און...

ר ו י ז : (מיט א בייזן אויסדרוק) ניט פאר
אזעלכע ארומשלעפער ווי איר זינגען די בלומען.

צ ו ו י י ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : שרייט ניט אזוי,
מאדאם. איר קענט נאך אייער שטימע איבערפירן. (גייט
אפ אין דער ריכטונג צום בוים און דער צווייטער פאלגט
אים נאך) וואס פאר א בייזע זי איז! (זעצט זיך אויפן
באנק).

ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : זי איז אין דער

נאטור גאר נים אזא שלעכטע, נאר עס איז איר פליכט
צו האלטן ארדנונג אין גארטן.

צ ו ו י י ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : א שיינע אָרד-
נונג! נים אריינצולאָזן פרידלאַכע שכנים אין גארטן איז
קעגן די איידלסטע טראַדיציעס פון אונדזער פרייען
לאַנד.

ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : ווי דו ווייסט זיינען
בלומען אביסל לייכטזיניק און לאָזן זיך באַאיינפלוסן
פון פוסטע לופט פליער. (דערזעט די בין אריינקומענ-
דיק) אַט קומט שוין די פלאַפּלערקע.

ב י ן : (צוגייענדיק צו די בלומען) זשום! זשום!
גוטן אַוונט אייך, מיינע ליבע! וואָס מאַכט איר, קי-
ניגין?

ר א ז ע : זייער גוט, ליבע פריינדין. ווי פילסטו
זיך?

ב י ן : אויסגעצייכנט, ווי אלעמאַל. מען אַרבעט
שווער, אָבער דאָס לעבן איז גאַנץ אַנגענעם. מיין
משפּחה האָט זיך איצט איבערגעקליבן אין אַ נייער ז-
מער היים אויף אַ צווייג פון אַן עפל בוים. איר האָט
געדאַרפט זען ווי פּראַכטפול עס איז דאָרטן!

ר א ז ע : וואו איז עס?

ב י ן : אויף יענער זייט באַרג, נאָענט פון דעם
ברייטן וועג.

ו ו י י א ל ע ט : נים ווייט פון באַטאַנישן גארטן
געוויס.

ב י ן : (פאַרקרימט זיך) דערמאַן נים, מיייערע.

יענעם פלאץ. איך קריג שמענדיק א קאפ ווייטיק, ווען
איך פלי דורך דעם דאזיקן מוזיאום.

ר א ז ע : (לאכט זיך פאנאנדער) א מוזיאום
גאר! עס איז דאך א גארטן פון לעבעדיקע בלומען.
ב ין : בלומען זיינען זיי? לעמעדיקע מומיעס,
קעניגין (קוקט זיך אום) א, איר גרייט זיך שוין צום
באל, ווי איך זע.

ר א ז ע : אלעס איז שוין גרייט, ליבע בין. איך
האף, דאס דו וועסט פארבלייבן מיט אונדז צו דער
שמחה.

ב ין : עס טוט מיר זייער לייד, אבער איך קען
ניט, ווייל איך בין מיד פון דער ארבעט און מוז האבן
רו. מארגן גאנץ פרי וועל איך זיין בא אייך און אויפ-
מאנען מיין חלק נאשעריי. (שמייכלט. דערמאנט זיך
פלוצלונג) א, איך האב פאר אייך אינטערעסאנטע ניס.
ר א ז ע : וועלכע ניס?

ב ין : איר וועט זיין איבעראשט. איך וואלט עס
קיינמאל ניט געגלויבט, ווען איך זאל עס ניט זען מיט
מינע אויגן.

ר א ז ע : וואס איז אזוינס? זאג שוין.

ב ין : די מענטשן איז געלונגען נאכצומאכן
קינסטלאך אלערליי בלומען. (אלע קוקן אן איבעראשט).

ר א ז ע : וואס!

ל י ל ע : עס איז אונמיגלאך!

ר א ז ע : (מיט א שמייכל) דו האסט עס אודאי

געזען אין דיינע לופט חלומות.

ב י ן : ליידער איז עס ניט קיין חלום.
ו ו י י א ל ע מ : אבער ווי קענען זיי מאכן לע-
בעדיקע בלומען?

ב י ן : עס איז ניטא אזא זאך וואס די צוויי
פיסיקע ברואים זאלן ניט קענען. הערט די מפלה וואס
איך האב היינט געהאט. פליענדיק פארנאכט נאענט
באס וועג האב איך זיך דערפילט אביסל מיד און זיך
געזעצט אפרוען אויף א הארן פון א קו, וואס איז פאר-
בייגעגאנגען. פלוצלונג האב איך דערזען א שיין מיידל,
ארויסקומענדיק פון א דערבייאיקער הויז, און בא איר
אויפן ברוסט א זעלטענע רויטע בלוט. איך האב זיך
שמארק דערפרייט און מיט איין שפרונג בין איך איר
ארויסגעפאלן אויפן האלדז.

ג ל א ק ן ב ל ו ם : וועמען? דער קו? (אלע
פלאצן אויס אין א געלעכטער).

ב י ן : אייך איז גוט צו לאכן, אבער מיר איז
שוין גארניט געווען פריילאך. ווילט איר הערן דעם
סוף?

א ל ע : יא, יא, דערצייל.

ב י ן : איך האב אנגעהויבן צו זויגן די בלימעלע
און גלייך דערפילט א זויערן טעם אין מויל. איך קוק
זיך גוט צו, ערשט עס איז גאר געמאכט פון געפארבטע
פאפיר. פון גרויס כעס האב איך א ביס געטאן דאס
מיידל און בין שנעל אוועק.

ל י ל ע : ווי האט דיר געשמעקט דער ביס?
ב י ן : פרעג שוין גאר ניט, ליבע לילע. עס איז

מיר נאך איצט ביטער אין מויל פון דער פארב. מיט
דיין דערלויבניש וועל איך נעמען א זופ טוי. (לילע גייט
אפ, גיסט אן א בעכערל און גיט איר).

ב י ן : (הויבט אויף דעם בעכער) פאר אייער
אלעמענס געזונט! (מרינקט).

ל י ל ע : ווי געפעלט דיר דער טוי?

ב י ן : וואונדערבאר! שוין לאנג אזעלכע ניט
געטרונקען. (קוקט אויפן הימל). עס ווערט שוין שפעט
און איך מוז אייך פארלאזן, מיינע ליבע. א גומע און
פריילאכע נאכט אייך אלעמען! אמוזירט זיך. (גיט
אלעמען א לופט קוש און גייט צום ארויסגאנג. פארביי-
גייענדיק באמערקט זי די זשוקעלאך און שמעלט זיך
אפ). גומן אונט, ליבע שכנים! וואס זיצט איר עפעס
דא אליין?

ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : אזוי זיך. מיר
האבן ליב איינזאמקייט.

ב י ן : (מיט א שמייכל) א, איך פארשטיי. (גיט
א וואונק אין דער ריכטונג צו די בלומען).

ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : וואס מיינט איר?
ב י ן : איך וואלט אייך ראמן דאס איר זאלט
זיך אויסלערנען גוט פליען וועט מען אייך אריינגעמען
אין דער בעסערער געזעלשאפט.

צ ו ו י ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : (בייז) מיר זיי-
נען אייך מוחל אייערע עצות.

ב י ן : ניט געבייזערט זיך, ליבער זשוקעלע. מען
זאגט, אן אויפגעזונג איז שעדלאך פארן געזונט. (גיט

א מאך מיטן האנט). א גוטע נאכט! (גייט ארויס מור-
מלענדיק א מעלאדי).

ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : א פלאפלערקע
אבער א גוטע נשמה. (די ראזע גיט א סיגנאל, די מו-
זיק הויבט אן צו שפילן א וואלס און אלע בלומען
טאנצן).

צ ו ו י י ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : זע, ווי מייסטע-
מיש די קיניגין איז! וויפיל חן עם איז אויסגעקאסן אויף
יעדער באוועגונג אירער.

ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : און די לילע, איך
דענק, אז זי איז שענער ווי די ראזע.

צ ו ו י י ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : זי איז צו בלאם.

ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : (שפרינגט אונ-
טער אויף זיין פלאץ). ווי אַנגענעם עם וואַלט געווען צו
טאנצן אביסל. די פיס הויבן זיך בא מיר.

צ ו ו י י ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : דו האַסט דאָך
צווישן אונדזערע אַ שם פאַר אַ באַרימטן טענצער. פאַר-
וואָס זאַלסטו נים אַינלאָדן אַינע פון די בלומען?

ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : איך וואַלט עם
זייער וועלן, אבער איך האָב מורא דאַס די רויז וועט
ווידער שרייען.

צ ו ו י י ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : עם איז ניטאָ
וואָס מורא צו האָבן פאַר איר. זי איז דאָ נים די בעל
הביתמע.

ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : (מאכט זיך מוט)
אין דער אמתן. אויף א באַל איז יעדן דערלויבט צו
טאַנצן. קום (גיט צו צו דער וויאַלעט און פאַרנייגט
זיך) דערלויבט מיר אייך איינצולאָדן צו אַ טאַנץ, גע-
שעצטע וויאַלעט.

ו ו י אַ ל ע ט : אַנטשולדיקט מיר, איך בין
זייער מיד. (קערט זיך אָפּ פון אים).

צ ו ו י י ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : (צוגייענדיק צו
דער לילע) אַנטשולדיקט, מאַדאַם. מיין ברודער איז אַן
אויסגעצייכנטער טענצער. קען ער האָבן דאָס פאַרגעניגן
צו טאַנצן מיט אייך ?

ל י ל ע : (קומט אים אָן שמאַלץ) ווייסטו, גרינער,
מיט וועמען דו רעדסט ?

צ ו ו י י ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : (העפלאַך) גע-
וויס. איר זייט דאָך די שיינע ווייסע לילע.

ל י ל ע : איך בין די צווייטע פון דער קיניגין.
צ ו ו י י ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : מיין ברודער
וועט זיך פילן העכסט געשמייכלט פון דעם כבוד מיט
אייך ...

ל י ל ע : (רייסט אים איבער בייז) דו האַסט מער
חוצפה ווי שכל. (קערט זיך אָפּ מיט פאַראַכטונג).

ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : (צוגייענדיק צו
דער ראָזע) ווילט איר פילייכט טאַנצן מיט מיר, גנעדיקע
קיניגין ? איך האָב אַ נאַמען פאַר אַ קינסטלער אין דעם
פאָך.

ר א ז ע : (קוקט אים אָן איבעראַשט און וואַרפט אַ
בליק אויפן צווייטן) ווי קומט איר אַהער, זשוקעלאַך?
ווער האָט אייך אַריינגעלאָזן?

צווייטער זשוקעלע : (מיט פאַרדרום)
דאַרף מען דען האָבן אַ דערלויבניס אַריינצוקומען
אַהער? איז דען דאָס לאַנד ניט פּריי פאַר אַלעמען?
ר ו י ז : וואָס פאַר אַ חוצפהדיקע ברואים! איך
האַב גלייך פאַרשטאַנען דאָס זיי מוזן זיין אַרומשלעפּער.
גלאַקן בלוים : זיי האָבן זיך געדאַרפט שיע-
מען צו דערשיינען דאָ אין אַזעלכע קליידער.

שטערן בלוים : און נאָך באַרוויסע דערצו.
ערשטער זשוקעלע : אונדזערע קליידער
זיינען רייך און מיר האָבן זיך ניט מיט וואָס צו שעמען.
צווייטער זשוקעלע : מיר זיינען נאָ-
טור קינדער און פּאַלגן ניט נאָך די נאַרישע מאַדעס.
ר א ז ע : זאַל זיין גענוג! גייט זיך אייער וועג,
זשוקעלאַך, און שטערט אונדז ניט.

אַלע בלומען : (שטויסנדיק זיי) גייט, גייט!
ר ו י ז : מיר דאַרפן דאָ ניט קיין אומגעווינשטע
וואַנדערער.

צווייטער זשוקעלע : שטויסט זיך
ניט! מיר גייען אליין.

ערשטער זשוקעלע : מיט אַזעלכע אַנ-
געצויגענע שכנים איז אונדז נאָר ניט אינטערעסאַנט צו
פאַרבריינגען.

צווייטער זשוקעלע : (קערט זיך אום
באם ארויסגאנג) שעמען מענט איר זיך מיט אייער
האנדלונג! צוליב א באמערקונג פון א פאלשן און
לייכזיניקן שמעטערלינג אדער פייער פליג זייט איר
גרייט צו פארשטויסן אייערע אמתע און אויפריכטיקע
פריינט. (ביידע גייען ארויס און די בלומען שיסן אויס
אין א געלעכטער).

גלאקן בלום : וואס פאר א הוצפת די גריי-
נע האבן דאס!

ליע : מאדנע ברואים.

פארגעס מיך נישט : איך זע נישט איין
מיט וואס זיי זיינען דאס אזוי מאדנע. זיי האבן פונקט
ווי מיר א פארלאנג זיך צו אמוזירן.

טוליפ : ווער שמערט זיי דען? דאס פעלד
איז גרויס גענוג.

ווייאלעט : מיר קענען נישט צולאזן אין
אונדזער געזעלשאפט אפגעריסענע שלעפער.

פארגעס מיך נישט : דארפן מיר דען
משפטן אונדזערע שכנים נאך זייערע קליידער נאך?

ווייאלעט : ניין, אבער עס איז דאך נישט
אונדזער שולד, ווען מיר געפינען מער אינמערעם אין
געשפרעכן מיט שיינע און גלענצענדע לופט פליער.

פארגעס מיך נישט : די זשוקעלאך האבן
פיל בעסערע כאראקטערס ווי יענע און זיינען מער
אויפריכטיק.

ר א ז ע : מעג עם זיין אמת, מיין טייערע, אַבער
 באַ בלומען איז שיינקייט איבער אַלעם.
 ש ט ע ר ן ב ל ו ם : (קוקנדיק אין דער ריכ-
 טונג פון באַרג שרייט פלוצלונג אויס) אַט קומען שוין
 אונדזערע געסט!
 א ל ע ב ל ו מע ן : (מיט פרייד) וואו? וואו?
 ש ט ע ר ן ב ל ו ם : (אַנצייגנדיק) אַט זיינען
 זיי דאַרטן אונטערן באַרג!
 ל י ל ע : איך זע! ווי לוסטיק זיי זיינען!
 ו ו י א ל ע ט : ווי שיין זיי האָבן זיך אויסגע-
 פּוּצט!
 ג ל אַ ק ן ב ל ו ט : ווי גראַציעז עם זיינען באַם
 שמעטערלינג די פיסעלאַך!
 ט ו ל י פ : און ווי טרוימעריש עם פינקלען באַ
 דעם פייער פליג די אויגן! (די בלומען מאַכן צורעכט
 זייערע קליידער און האַר. דער שמעטערלינג און דער
 פייער פליג קומען צו, באַגריסן די בלומען און גייען
 צו גלייך צו דער קיניגין.)
 ש מ ע ט ע ר ל י נ ג : (פאַרנייגט זיך) ווי גליק-
 לאַך איך בין אייך צו זען, שיינע קיניגין! איך דאַנק
 אייך פאַר אייער איינלאַדונג.
 ר א ז ע : (גיט אים די האַנט) איר זייט אונדז
 העכסט ווילקאַמען, פריניץ.
 פ י י ע ר פ ל י ג : (פאַרנייגט זיך) זייט גע-
 גריסט, שענסטע צווישן בלומען! איך פיל זיך העכסט
 געשמייכלט פון דעם כבוד צו זיין אויף אייער באַל.

ר א ז ע : (דריקט זיין האנט) מיר זיינען זייער צופרידן, לארד, וואס איר זייט געקומען.

ש מ ע ר ר ל י נ ג : איך האף דאס מיר האבן ניט פארשפעטיקט.

ר א ז ע : (מיט א שמייכל) איר האט ווירקלאך אביסל פארשפעטיקט. מיר האבן דא געהאט וואונדער-לאכע טענצער. (די בלומען שיסן אויס אין א געלעכ-טער).

ש מ ע ר ר ל י נ ג : (איבעראשט) וואונדער-לאכע טענצער !

פ י י ע ר פ ל י ג : ווער זיינען זיי ?

ר א ז ע : (ווייזט אן אויף דער רויו, לאכנדיק) פרעגט דעם צערעמאניע מייסטער.

פ י י ע ר פ ל י ג : (צו דער רויו) זאגט אונדז, ליבע רויו. זעט איר ניט ווי ניינעריק מיר זיינען ? ר ו י ז : אונדזערע שכנים, די גרינע זשוקעלאך. (לאכט).

ש מ ע ר ר ל י נ ג : זשוקעלאך !

פ י י ע ר פ ל י ג : (מיט א מינע פון פאראכ-טונג) אויך מיר טענצער. און איך האב געמיינט דאס געוויסע קינסטלער פון באמאנישן גארטן האבן געגעבן א טאנץ פארשמעלונג. (לאכט).

ר ו י ז : (מיט היץ) איר האט געדארפט הערן מיט וואס פאר א חוצפה די גרינע האבן גערעט. מיר האבן נאר אנגעפאנגן דעם ערשטן טאנץ ווי די אומ-געבעטענע געסט האבן זיך אריינגעגנבעט און . . .

ווייזלעט : (אונטערברעכנדיק) צוערשט
האָבן זיי מיך איינגעלאָדן צו אַ מאַנץ.
ליילע : נאָכדעם האָבן זיי מיך געוואַלט באַ-
גליקן מיט דעם כבוד. (לאַכט).
רויז : און דאָן האָבן זיי אַפילו געוואַגט איינ-
צולאָדן אונדזער קיניגין.
שמעטערלינג : (אין כעס) וואָס פאַר אַ
חוצפתדיקע ברואים.
פייערפלינג : אַזאָ געוואַגטקייט!
ליילע : איר האָט געדאַרפט הערן ווי גראַב די
קבצנים זיינען געווען. (קרימט נאָך די זשוקעלאַך).
„דאַרף מען דען האָבן אַ דערלויבנים אַריינצוקומען
אַהער? איז דען דאָס לאַנד ניט פריי פאַר אַלעמען?“
שמעטערלינג : פאַר אַזעלכע געוואַגטע
רייד האָט מען זיי געדאַרפט גוט אַנלערנען.
פייערפלינג : געוויס האָט מען די רעוואַ-
לוציאַנערן פאַרשפאַרט ערגיץ אין אַ לאַך פון אַ פוסמן
בוים.
רויז : ניין. מען האָט זיי בלויז אַרויסגעשיקט.
שמעטערלינג : די גנעדיקע קיניגין האָט
געהאַנדלט גרויסמוטיק ווי תמיד.
פייערפלינג : עס איז זייער איידל פון
איין, ליבע קיניגין, צו זיין אזוי מילד צו די פאַרבאָרע-
כער, אַבער...
ראַזע : אַנטשולדיקט, לאַרד. די זשוקעלאַך זיי-
נען ניט קיין פאַרבאָרעכער.

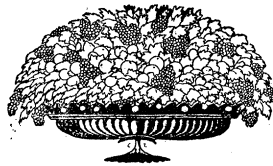
פ י י ע ר פ ל י ג : אַבער ווי ווייט איך ווייט
זיינען זיי די גרעסטע שונאים פון אונדזער אַריסטאָ-
קראַטישער משפּחה און זייער פּראָפּאָגאַנדע אין די
פעלדער איז פאַר אונדז געפּערלאַך.

ר א ז ע : (מיט אַ שמייכל) איר נעמט די זאך
צו ערנסט, ליבער לאַרד. אַבער לאַמיר לאַזן צו רו די
אַרימע וואַנדערער. איר זייט געוויס מיד פון וועג און
נויטיקט זיך אין דערפּרישונג. (זי גיט אַ צייכן צו דער
לילע און ווייאַלעט און זיי טראַגן צו כיבוד).

ש מ ע ט ע ר ל י נ ג : (פאַרוואַנדק די בלומען
שטויב) די בלומען שטויב שמעקט זייער גוט. שוין
לאַנג אַזאָ געשמאַקן מעם ניט געפּילט.

פ י י ע ר פ ל י ג : (זופּנדיק טוי פון בעכערל)
ווי געשמאַק די טוי איז. אמתער נעקטאַר.

ר א ז ע : און איצט וועלן מיר אַפיציעל אַנפּאַ-
גען אונדזער באַל. (זי גיט אַ סיגנאַל, די מוזיק הויבט
אַן צו שפּילן אַ מאַזורקע און אַלע טאַנצן פאַרווייז. אין
מיטן קומען אַן פאַרשיידענע געסט).

צווייטע סצענע

נאך האלבע נאכט. די בלומען צוזאמען מיט זייער
רע געסט זיצן אין א האלבן קרייז אויפן גראז. פאר
זיי שטייען בעכערלאך מיט טויל און בלומען־שטויב.
אלע זעען אויס פריילאך געשטימט, אנדערע לאכן,
אייניקע סורן זיד. די ראזע גיט א מאך מיט איר
שטעקעלע און די רויז הויבט זיך אויף.
ר ו י ז : אַרדנונג! (קוקט אַריין אין אַ בלאַט).
געקסט אויף אונזער פראַגראַם איז אַ קופּלעט געזונגען
פון אונזער ליבער שוועסטער, די טוליפּ. (אַלע פּאַטשן
מיט די הענט און די טוליפּ הויבט זיך אויף).
ט ו ל י פ : איך וועל אייך זינגען אַ ליד, וואָס
איך האָב געהערט אין באַטאַנישן גאַרטן פון דער קאַ-
מעליע יאַפּאַניקאַ. עס הייסט „דער אינזל פון ליבע“
(זינגט):

אַ קליינער אינזל אויפן ים,
ניין, עס איז פאַר מיר קיין אַרט :
ער שיינט צו זיין גאַנץ איינזאַם, פּוּסט,
ווי קען איך וואוינען דאַרט ?
וואָס זע איך דאַרט ? — אַ פּויגעלע
הייבט זיך צום הימל שייך !
איך האָב געענדערט מיין באַשלוס
און וויל שוין דאַרטן זיין.

א פויגל פליט,
מוז זיין א פעלד,
און וואו א פעלד
דארט איז א בלום
און וואו א בלום
דארט איז א בין,
און וואו א בין
מוז ליבע זיין.

דאן איז דער אינזל גרויס גענוג
פאר מיר אויף יענעם ארט:
(די בין קומט אריין און בלייבט שטיין אומבא-
מערקט).

אויב ליבע איז דא, איז אלעס דא
אויף יענעם אינזל דארט!
(אלע אפלאַדירן).

ב י ן : (גיט צו נענטער, פאטשנדיק מיט די
הענט) ריכטיק! זייער ריכטיק! (ווידערהאלט) „אויב
ליבע איז דא, איז אלעס דא אויף יענעם אינזל דארט“.
(נעמט א בעכערל טוי) איך טרינק פאר דער איידעלער
בלום פון ליבע, די אַנערקענטע קיניגין פון בלומען
גארטן! (אלע אפלאַדירן און די בין טרינקט).

ר א ז ע : (הויבט אויף איר כוס) פאר דעם איינגן
פארבאנד פון ליבע און פריינטשאפט וואָס עקזיסטירט
צווישן די טרוימער פון דער לופט און דער בלומען
משפּחה! (אלע אפלאַדירן און טרינקן).
ר ו י ז : איצט וועלן מיר האָבן דאָס פאַרגעניגן

צו הערן א ליד פון אונדזער באליבטער פריינדן, די
בין.

ב י ז : (מיט א שמייכל) פאר אייך, בלימעלאך,
בין איך שמענדיק גרייט צו זינגען (זינגט) :

לוסטיק, פריי שוועכט אום די בין

אין פעלד און וואלד אן זארגן ;

זי פארשט פון לעבן ניט דעם זין

און טראכט ניט וועגן מארגן.

זשום, זשום, זשום, זשום, זשום,

זשום, זשום, זשום.

זשום, זשום, זשום, זשום, זשום,

זשום, זשום, זשום.

מיט פריינטשאפט פול איז יעדער קוש

וואס זי שיינקט צו די בלומען ;

זי גיט פון יעדער בלום א נאש

און קען דאן פריילאך זשומען.

זשום, זשום, א. ז. וו.

זי קען קיין שקלאף צו קיינעם זיין,

ווייל פרייהייט איז איר לעבן ;

זי זויגט דעם בלומען זאפט אריין

און קען דאן האניק געבן.

זשום, זשום, א. ז. וו.

(אלע אפלאדירן).

ר ו י ז : נעקסט אויף אונדזער פראגראם איז א

דעקלאמאציע פון אונדזער אלגעמיין באליבטער און

הויכגעשעצטער קיניגין, איר מייסטעם די ראזע. (לאנגע

אפלאדיסמענטן. די ראזע הויכט זיך אויף פון איר
פלאץ).

ר א ז ע : איך וועל אייך דעקלאמירן א פאעמע,
וועלכע הייסט „מיט ליבע פול איז די נאטור“ :
(דעקלאמירט)

מיט ליבע פול איז די נאטור,
עס גליען פונקען איבעראל ;
אין אליין וואס לעכט און עקזיסטירט
דרינגט דורך א פונק פון ליבעס קוואל.
די זון נעמט היים די ערד ארום
און שטראלט מיט העלער פרייד און קראפט ;
די ערד דריקט אירע קינדער פעסט
און שפייזט זיי צערמליך מיט איר זאפט.
פון וואלקנס ווערט דער בארג געקושט,
די גרעזעלאך — פון יעדן ווינט ;
מיט מוטערליבע וויגט און גלעט
דער טייך זיין יעדן איינציק קינד.
עס טוליען זיך ווי שוועסטער נאנט
די צווייגעלאך אויף יעדן בוים ;
אין יעדער הייל, אין יעדן נעסט
איז דא א פרייד, איז דא א טרוים.
א פונק פון ליבע איז פארזן
אין יעדער חיה, עוף און שלאנג ;
עס הילכט אמאל אין ברום פון לייב
א צערמלאכער און וויכער קלאנג.

מיט ליבע פול איז די נאטור,
עס גליען פונקען איבעראל;
אין יעדן איינציקן פון אונדז
איז דא א פונק פון ליבעס קוואל.
(אלע אפלאדירן).

ש מ ע ר ל י נ ג : וואונדערבאר!
פ י י ע ר פ ל י ג : גרויסארטיק!
ר ו י ז : און איצט וועלן מיר האבן דאס פאר
געניגן בייצואוואוינען א באלעט פון אונדזער ווירדיקן
גאסט, לארד פייער-פליג, מיט אונדזער ליבער שוועס-
טער די געשעצטע לילע. (די מוזיק שפילט א באלעט
און ביידע טאנצן. ווען דער טאנץ איז צו ענדע, הערט
זיך פון הינטער דער בינע א קריי פון א האן. אלע
שמעלן זיך אויף).

ר א ז ע : (זינגט)

עס קרייט מיט פרייד זיין מארגן-ליד
אין פעלד דער שטאלצער האן;
„עס קומט א ליבער גאסט, עס טאגט!“
זאגט ער די בשורה אן.

עס האט דער הימל ענדלאך שוין
באפרייט זיך פון דער נאכט
און האט דער וועלט א ליכטיק קינד—
א נייעם טאג געבראכט!“

א ל ע א י נ כ א ר :

קו-קו-די-קו,
קו-קו-די-קו!

ר א ז ע :

„שמיים אויף, איר קינדער פון נאטור,
טוט מונטער אייער פליכט;
די פינסטערניש איז שוין אַוועק,
עס שמרצמט אַ קוואַל פון ליכט.
עס טאַגט! עס טאַגט! רוישט איבערצאל
דער פרייער מאַרגן ווינט;
שמיים אויף, איר קינדער פון נאטור,
וואָך אויף, דו מענטשנקינד!
כ א ר : קו-קו-רי-קו, א. ז. וו.

ר א ז ע :

די וועלט איז גרויס און ברייט גענוג,
די בערג מיט אוצרות רייך;
מיט שפייז באַזאַרגט אייך פריי די ערד,
מיט וואַסער-קוואַל און טייך.
וואַכט אויף און געמט פון אַלעם פריי,
וואָס די נאטור פאַרמאַגט;
שמיים אויף, איר קינדער פון נאטור,
און זעט: עס טאַגט! עס טאַגט!
כ א ר : קו-קו-רי-קו, א. ז. וו.

ד ר י ט ע ס צ ע נ ע

פארטאג. די בלומען און זייערע געסט זיינען
אוועק אויף א שפאציר. די ראזע זיצט אויף דער
ערד, דעם קאפ ארונטערנעלאזען און וויינט. נאך
א קורצעל פאווע הויבט זי אויף דעם קאפ.
ר א ז ע : (מיט א זיפץ) ווי שווער עס איז צו
בלייבן גאנץ אליין, ווען מען איז קראנק. (קוקט זיך
ארום). וואס פאר א וואונדערלאכער פרימארגן! ווי
שיין די פייגעלאך זינגען זייער מארגן געבעט. (זינגט
מיט א שוואכער שטים).

ווי ריין און קלאר די לופט,

ווי זיס דער אראמאט!

עס טריפט א בשמים דופט

פון יעדן צווייג און בלאט.

די ערד האט זיך באדעקט

מיט א העל-גרינעם קלייד;

עס רופט די זון און וועקט

צו טעטיקייט און פרייד.

נאך איך בין עלענד, קראנק,

עס שלאגט מיין לעצטע שעה;

איך ווער פארברענט, איך צאנק

און קיינער איז ניטא...

(לייגט צו די האנט צום האלדו) גאט מיינער ...
אביסל וואסער ... וואו זייט איר אלע מיינע פריינט?
(פאלט האלב אנדער און בלייבט שטיל. אין א ווילע
ארום קומט אריין די פייער-פליג, געארמט מיט דער
טולפ.)

פ י י ע ר פ ל י ג : (ניט באמערקנדיק די ראזע)
ווי שטיל דא איז ווען די בלומען זיינען גיטא. דער
גארטן זעט אויס ווי א פוסטער פארלאזענער פאלאץ.
ט ו ל י פ : פונקט ווי אין דער צויבער מעשהלע,
וועלכע איר האט מיר דערציילט.

פ י י ע ר פ ל י ג : (נעמט זי אן פארן האנט)
קומט, לאמיר נאך אביסל ארומשפרינגן צווישן די קארן.
עס איז נאך פרי.

ט ו ל י פ : (מיט א פריילאכן שמייכל) קומט.
(דערזעט פלוצלונג די ראזע און בלייבט שטיין צע-
שראקן). די קיניגין...

פ י י ע ר פ ל י ג : (באטראכט זי פון דער
ווייטן). ווי בלאס זי זעט אויס די ארימע. געוויס צופיל
געטרונקען.

ר א ז ע : (דערהערט זיין שטים און הייבט אויף
דעם קאפ) דאס זייט איר, מיין ליבער לארד? עפעס
פיל איך זיך ניט גוט. גיט מיר א טרונק און זוכט ערגעץ
אויס מיין שטעקעלע.

פ י י ע ר פ ל י ג : (מיט א צעטראגענעם בליק)
אנטשולדיקט, גנעדיקע קיניגין. איך וואלט עס גערן
געטאן, אבער אויף דער לאנקע דערביי איז איצט א

זייער וויכטיקע פארזאמלונג און מען ווארט אויף מיר.
איך וועל גלייך אריינשיקן אימיצן. (גייט צו דעם ארויס-
גאנג, מיטשלעפנדיק מיט זיך די מולף, וועלכע רייסט
זיך צו דער ראזע מיט א בליק פון מיטגעפיל. די ראזע
פאלט אנידער און וויינט. אין א וויילע ארום קומען
אריין פון דער צווייטער זייט דער שמעטערלינג און די
ווייאלעט).

ש מ ע ט ע ר ל י נ ג : (פריילאך) ווי גוט איך האב
זיך צומזירט אויף היינטיקן באַל. שוין לאנג אזא פריי-
לאכע צייט ניט געהאט. (קוקט אויף איר מיט א שמייכל
און נעמט אן איר האנט) עס איז אזוי אנגענעם צו פאר-
בריינגען מיט אמתע פריינט.

ו ו י אַ ל ע ט : פריינטשאפט איז די הויפט-זאך
אין לעבן, זאגט די בין.

ש מ ע ט ע ר ל י נ ג : געוויס. אן דעם וואַלט גע-
ווען אומעגלאַך צו עקזיסטירן.

ו ו י אַ ל ע ט : אונזער קיניגין זאגט, דאָס אמתע
פריינט דערקענט מען בלויז דאָן, ווען מען איז אין נויט.
ש מ ע ט ע ר ל י נ ג : זי איז גערעכט, די קלוגע
קיניגין. וואָס מיר אַנבאַלאַנגט וואַלט איך אַלץ אַפּגע-
געבן פאַר אַ פריינט. קיין זאך וואַלט ניט געווען פאַר
מיר צו שווער ווען...

ר א ז ע : (הייבט אויף דעם קאפ) ווער איז
דאָרטן? העלפט מיר! אַביסל וואַסער!

ש מ ע ט ע ר ל י נ ג : (צעשראָקן) גאָט מיינער,
די קיניגין וועלסט! עס טוט מיר לייד צו זען ווי זי

ליידט נעכאך (די ווייזלעט מאכט א באוועגונג צוצו-
גיין און ער כאפט זי אן כאס האנט) וואו גייט איר ?
אויפרעגונג איז שעדלאך פאר אייך, מיין ליבע, עס קען
נאך קאליע מאכן אייער פארפיוס. קומט, לאמיר אי-
מיצן אריינשיקן (שלעפט זי ארויס).

ר א ז ע : (מיט א שווערן זיפין) פאלשע און
הארצלעזע פריינט. (וויינט). אלע, אלע האבן מיר פאר-
לאזן. א קראנקע אן דעם צויבער שטעקעלע בין איך
קינעם ניט נויטיק. (פאלט אין אונמאכט. אין א וויילע
ארום קומען אריין די שטערן בלום און גלאקן בלום און
בלייבן שטיין צעשראקן ביים אריינגאנג).
ש ט ע ר נ ב ל ו ם : די ארימע קיניגין אונדזערע
וועלקט.

ג ל א ק נ ב ל ו ם : (ווישט אפ א טרער) זי איז
שטענדיק געווען אזוי גוט און פריינטלאך צו אלעמען.
(ביידע גייען ארויס וויינענדיק. נאך א לאנגער פיוזע
קומען אריין די זשוקעלאך און קוקן זיך אום).

ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : מיר זיינען ווידער
אין פארבאטענעם גן-עדן.

צ ו ו י י ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : קום, לאמיר
דא אביסל ארומשפרינגען.

ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : און אויב די בלום
מען וועלן אנקומען ?

צ ו ו י י ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : זיי וועלן אזוי
גיד ניט קומען. עפעס האלטן זיי דארטן א געהימע
קאנפערענץ אין די קארן.

ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : (מאכט אייניגע
 טריט) עם איז אזוי אינטערעסאנט צו זיין דארטן וואו
 עם איז פארבאטן. (קוקט זיך ארום מיט צופרידנקייט).
 צ ו ו י י ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : (הויכט אן צו
 שפרינגען און זינגט) טרא-לא-לא-לא-לא!
 ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : (באמערקט אויפן
 גראז דער קיניגין'ס שמעקעלע און הויכט עם אויף) זע
 נאר! דער צויבער שמעקעלע פון דער קיניגין!
 צ ו ו י י ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : געוויס פארלאזן
 פון גרויס התלהבות באם טאנצן. (בלייבט שטיין פאר-
 טראכט, קוקט טרוימעריש אויפן גארטן און זינגט. דער
 ערשטער זשוקעלע שפילט זיך מיטן שמעקעלע און
 אקאמפאנירט איהם).

דאס בלומען לאנד איז וואונדערשיין,
 ס'איז אלץ דא אזוי רייך ;
 די לאנקעס זיינען ציכטיק, ריין,
 די בויםן — רונד און גלייך.
 דאך זעט מיר אויס דאס גרינע פעלד
 פיל שענער אין זיין פראכט ;
 דארט איז א ברייטע פרייע וועלט
 און דא — אלץ ווי געמאכט.
 טרא-לא-לא-לא, לא-לא-לא-לא,
 טרא-לא-לא-לא-לא.

דארט הערשט קיין מאדע ניט, קיין צוואנג,
 מען דארף קיין שוץ, קיין קלייד ;
 דארט שפרינג איך פריי אום מיט געזאנג,

און פיל אין זיך גרויס פרייד.
 א היים האב איך דארט איבעראל
 און שפיז גענוג צו זאט:
 איך טרינק גאנץ פריי פון יעדן קוואל
 און נעכטיק אויף א בלאט.
 טראץ-לאץ-לאץ, לאץ-לאץ-לאץ.
 (די ראזע לאזט ארויס א טיפן זיפן).

ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : (דערשרעקט זיך,
 לאזט ארונטער דאס שטעקעלע און קוקט זיך אום) אי-
 מיצער קרעכצט דא.

צ ו ו י י ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : (קוקט זיך אום
 און דערזעט די ראזע) גאט מיינער, דאס איז דאך די
 קיניגין! (ביידע לויפן שנעל צו צו איר) וואס איז איך,
 מאדאם?

ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : זייט איר קראנק?
 ר א ז ע : (הויבט זיך האלב אויף אויף איר עלנ-
 בויגן) דאס זייט איר? עס איז מיר זייער שווער אויפן
 הארצן... איך וועלק... אלע האבן מיך פארלאזן... איך
 בין דורשטיק... (וויינט).

ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : א, וויינט ניט,
 קיניגין. מיר וועלן אייך העלפן. אט גיי איך שוין ברייט-
 גען וואסער (לויפט שנעל אוועק).

צ ו ו י י ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : (בויגט זיך איין
 און מאכט צורעכט איר קלייד) זייט ניט פארצווייפלט,
 מאדאם. איר וועט געזונט ווערן.

ר א ז ע : (מיט א זיפין) ווי גוט איר זייט. איך האב
גאר ניט פארדינט, איר זאלט זיך זארגן וועגן מיר, נאך
דעם ווי איז האב געלאזן אייך באליידיקן.

צ ו ו י י ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : דערמאנט עס
גאר ניט קיניגין. מיר זיינען שוין געוויינט צו שלעכטער
באהאנדלונג פון אונדזערע שכנים.

ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : (קומט אן טראגן-
דיק אן עמער וואסער און א שפריצער) טרינקט שנעל,
מאדאם, איך בין גרייט דעם גאנצן טייך אריבערצו-
טראגן אהער. (די ראזע זופט און ער באשפריצט זי.
דער צווייטער העלפט זי זיך אויפהייבן פון פלאץ).

ר א ז ע : (אמעמט אפ פרייער) איך דאנק אייך
פון טיפן הארצן, (נעמט זיי ארום) איך וועל עס קיינמאל
ניט פארגעסן וואס איר האט געטאן פאר מיר, גרויס-
מוטיקע זשוקעלאך.

ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : (מיט א גליקלאכן
שמייכל) א, עס לוינט זיך גאר ניט איבערצורעדן וועגן
אזא קלייניקייט.

צ ו ו י י ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : מיר באטראכטן
עס גאר ניט פאר א טובה. נאטור קינדער דארפן אי-
מער העלפן איינע די אנדערע אין א נויט.

ר א ז ע : יא, זיי דארפן, אבער ליידער טוען זיי
עס ניט אלעמאל. זייט אזוי גוט, מיינע ליבע און זוכט
ערגעץ אויס מיין שמעקעלע.

ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : אייער שמע-
קעלע? אט ליגט עס דארטן. (לויפט צו און ברענגט עס).

ר א ז ע : (מיט פרייד) אָט איז עס! (נעמט דעם
שטעקעלע און מאַכט אייניקע טריט) איצט פיל איך
זיך כמעט אין גאַנצן געזונט און פאר דעם האָב איך
איך צו דאַנקען (עס הערן זיך טריט).

ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : די בלומען קומען
שוין צוריק! (ביידע גייען שנעל אָפּ און באַהאַלטן זיך
הינטערן בוים. די ראָזע מאַכט אַ באַוועגונג זיי אָפּצו-
האַלטן, גיט אַ שמייכל און בלייבט שטיין אין דערוואַר-
טונג צורעכט מאַכנדיק אירע האַר).

פ א ר ג ע ס - מ י ד - נ י ט : (קומט אַריין מיט אַ
בעכערל טוי אין האַנט, דערזעענדיק די קיניגין בלייבט
זי שטיין איבעראַשט און דער בעכערל פאַלט אַרונטער).
אַ, קיניגין! ווי גליקלאַך איך בין איין צו זען ווידער
געזונט! (לויפט צו און קושט איר האַנט).

ר א ז ע : (גלעט אירע האַר) איך דאַנק דיר, מין
טייערע, פאַר דיין מיטגעפיל. עס פרייט מיך צו זען,
דאַס גיט אַלע האַבן מיך פאַרגעסן. (די בלומען קומען
אַריין, בלייבן שטיין אַ וויילע אומאַנטשלאַסן, לויפן צו
און רינגלען זי אַרום).

ל י ל ע : וואָס מאַכט איר, גנעדיקע קיניגין?
מען האַט מיר געאַזגט דאַס איר פילט גוט, האָב
איך זיך געאַיילט צו קומען אַהער. דאַרפט איר עפּים?
ו ו י י אַ ל ע ט : ווילט איר פילייכט אַ ביסל
בלומען שטויב?

ג ל אַ ק נ ב ל ו ס : אַ זופּ טוי?

ר א ז ע : (מיט אַ סאַרקאַסטישן שמייכל) איך

דאנק אייך פאר אייער גומסקייט. איצט ווייס איך ווי גרויס אייער פריינטשאפט איז צו מיר. (פלאצט אויס אין א היסטערישן געלעכטער. די בלומען לאזן ארום-טער די קעפ).

ר א ז ע : (נאך א לאנגער פויזע, אנווייזנדיק מיטן שמעקעלע אויפן בוים) אין יענעם ווינקל געפינען זיך די גרינע זשוקעלאך. בריינגט זיי אהער. (אלע ווארפן זיך אהין און שלעפן די זשוקעלאך צו איר).

ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : (אין א שרעק-דיקן מאן) וואס ווילן זיי ווידער פון אונדז, די בייזע בלומען? מיר האבן דאך קיינעם קיין שלעכטס ניט גע-מאן.

צ ו ו י י ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : האבן מיר דען אימיצן באליידיקט?

ר א ז ע : שרעקט זיך ניט, מיינע ליבע. איר זייט אונטער מיין שוץ און קיינער וועט ניט וואגן אייך צו בארירן. איך וויל בלויז די בלומען זאלן הערן ווי שיין און נאכל איר האט געהאנדלט. ניט אכטנדיק אויף דעם וואס איך האב אייך פארשטויסן און געלאזן בא-ליידיקן, זייט איר געווען די איינציקע מיטלייד צו האבן אויף מיר, ווען איך בין געווען קראנק און פארלאזן פון מיינע פאלשע פריינט און פארערער. איר האט גוטע און איידעלע נשמות, און פון היינט און ווייטער וועל איך אייך באטראכטן פאר מיינע בעסטע פריינט. איך גיב אייך די פולע פרייהייט פון דעם גארטן און בא-שטיים אייך פאר ערן מיטגלידער פון דער קיניגליכער

שווימע. (זי נעמט זיי ארום און דריקט זיי צו זיך. די בלומען דעקן צו די אויגן און וויינען).

ע ר ש ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : (מיט טרערן אין די אויגן) איך פיל זיך שטארק גערירט פון דעם גרויסן כבוד, אבער עס איז אזוי שווער צו הערן, ווען בלומען וויינען (קערט זיך אָפּ און ווישט אויס אַ טרער).

צ ו ו י י ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : קען איך איך עפּים בעטן, גנעדיגע קיניגין?

ר א ז ע : געוויס, מיין פריינט.

צ ו ו י י ט ע ר ז ש ו ק ע ל ע : דערלויבט מיר צו זיין דער מליץ יושר פאר די אַרימע בלימעלאַך. עס איז אמת, דאָס זיי האָבן דעם מאָל געהאַנדעלט שלעכט, אָבער דאָס איז ניט דערפאַר, ווייל זיי זיינען פאַר-דאַרבן אין דער נאַטור. בלימעלאַך האָבן צאַרטע און איידעלע נשמות, נאָר זייענדיק לייכטזיניק ווערן זיי אָפט באַאיינפלוסט פון פאַלשע און צעלאַזענע לופט-פליער. זיי זיי מוחל, קיניגין, און זאָל אין שיינעם בלו-מען לאַנד ווידער הערשן פרידן און האַרמאָניע.

ר א ז ע : (געריימט, ווענדט זיך צו די בלומען) ווי איך זע האָט איר חרטה אויף אייער שלעכטער טאַט? ד י ב ל ו מ ע ן : (שמרעקן אויס די הענט צו איר) אַ, קיניגין! מיר שווערן! עס איז ניט געווען אונדזער שולד.

ר א ז ע : איך ווייס דאָס עס איז ניט געווען אין גאַנצן אייער שולד און דערפאַר בין איך גרייט איך מוחל צו זיין. (די בלומען פאַלן צו איר צו און באַ-

דעקן אירע הענט מיט קושן. עם קומט אריין די בין
און בלייבט שטיין ביים אריינגאנג).

ב י ן : לאנג לעבן זאל די ראָזע, די שענסמע
צווישן בלומען! (אלע שרייען „הורא!“ און נעמען
איינע די אנדערע ארום).

ר א ז ע : (נאָך אַ קורצער פּויזע) און איצט
מיינע טייערע, לאַמיר פּייערן אונדזער גרויסע שמחה
מיט געזאָנג און טענץ (זינגט) :

זינגט אַ לויב ליד, ליבע בלומען,
צו דער געטין פלאַראַ;
לאַמיר אלע פּריילאָך זשומען,
דאַנקען די אויראַראַ.

צווייטער זשוקעלע :

פּריילאָך, אלע שוועסטער, ברידער,
פלעכט אַ לעבעדיקן קראַנץ,
לאַמיר זינגען שיינע לידער
און זיך דרייען אין אַ טאַנץ.

(אלע נעמען זיך פאר די הענט און טאַנצן אין אַ
קרייז. ווען דער טאַנץ איז געענדיקט הויבט אָן די ליד-
ליע צו זינגען).

אויסגעלייטערט איז דער הימל
אין דעם בלומען רייך ;
אַפּגעווישט דער פּוילער שימל,
אלע פּריי און גלייך.

ב י ז :

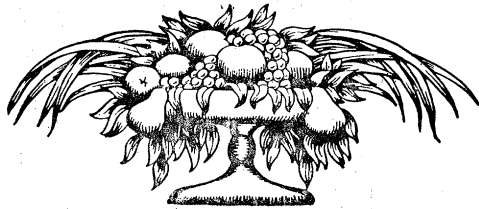
פריי פאר אלע צו געניסן
זאל דער בלומען גארטן זיין ;
רואיק זאל דאס לעבן פליסן
פול מיט פרייד און זונען שייין.

ב א ר :

ליבע, הארמאניע און פרידן
הערשן זאל אין אונדזער לאנד ;
לעבן גליקלאך און צופרידן
זאלן אלע אין איין פארבאנד.

(אלע נעמען זיך פאר די הענט און טאנצן אין א

קרייז).

ווי שטייל דא איז

(כאר)

The musical score consists of five systems of two staves each, representing a piano accompaniment. The music is written in a key signature of one sharp (F#) and a 3/4 time signature. The notation includes various rhythmic values such as eighth and sixteenth notes, as well as rests and dynamic markings. The piece concludes with a fermata over the final note of the melody.

(זע זייט 5)

עם קוממט שוין דער זומער

(כאר)

The image displays a musical score for piano, consisting of ten staves of music. The notation is in a single system, with a treble clef on the top staff and a bass clef on the bottom staff. The music is written in a key signature of one flat (B-flat major or D minor) and a 3/4 time signature. The melody is primarily in the treble clef, while the accompaniment is in the bass clef. The score includes various musical notations such as notes, rests, slurs, and dynamic markings. The piece concludes with a double bar line and a final chord.

(זע זייט 7)

מאזרחקע

The musical score is written in a single system of ten staves. Each staff consists of a treble clef and a bass clef. The key signature is one sharp (F#), and the time signature is 3/4. The notation includes various notes, rests, and ornaments, with some measures containing triplets. The piece concludes with a double bar line and repeat dots.

ווארם

A handwritten musical score for the piece 'ווארם' (Warm). The score is written on six systems of two staves each, using a treble and bass clef. The music is in a 3/4 time signature and features a mix of eighth and quarter notes, often beamed together. The melody is primarily in the treble clef, while the bass clef provides a harmonic accompaniment. The notation includes various musical symbols such as slurs, ties, and dynamic markings.

(זע זייט 13)

Handwritten musical notation, first system. It consists of two staves. The upper staff is in treble clef and contains a melodic line with various note values and rests. The lower staff is in bass clef and contains a bass line with chords and single notes. The system concludes with a double bar line.

Handwritten musical notation, second system. It consists of two staves. The upper staff continues the melodic line from the first system. The lower staff continues the bass line. The system concludes with a double bar line.

Handwritten musical notation, third system. It consists of two staves. The upper staff continues the melodic line. The lower staff continues the bass line. The system concludes with a double bar line.

Handwritten musical notation, fourth system. It consists of two staves. The upper staff continues the melodic line. The lower staff continues the bass line. The system concludes with a double bar line.

Handwritten musical notation, fifth system. It consists of two staves. The upper staff continues the melodic line. The lower staff continues the bass line. The system concludes with a double bar line.

Handwritten musical notation, sixth system. It consists of two staves. The upper staff continues the melodic line. The lower staff continues the bass line. The system concludes with a double bar line.

א קליינער אינזל אויפן ים

(סאלא)

Musical score for the piece 'א קליינער אינזל אויפן ים'. It consists of four systems of piano accompaniment. The first system has two staves (treble and bass clef). The second system also has two staves. The third system has two staves, with the word 'כאָר' (Chorus) written above the treble staff. The fourth system has two staves. The music is in a 2/4 time signature and features a simple, rhythmic melody.

(זע זייט 21)

לוסטיג, פריי

(סאלא)

Musical score for the piece 'לוסטיג, פריי'. It consists of three systems of piano accompaniment. The first system has two staves (treble and bass clef). The second system has two staves, with the word 'כאָר' (Chorus) written above the treble staff. The third system has two staves. The music is in a 2/4 time signature and features a lively, rhythmic melody.

(זע זייט 23)

עם מאנטא!

(סאלא און באר)

The musical score consists of six systems of two staves each (treble and bass clef). The music is written in a key with one sharp (F#) and a 2/4 time signature. The notation includes various note values, rests, and dynamic markings. A specific section of the score is marked with the word 'באר' (Bar) above the treble staff. The piece concludes with a final cadence on the sixth system.

(זע זייט 25)

ווי רייז און קלאַר די לופט

(סאלא)

A musical score consisting of four systems of staves. Each system has a treble clef on the top staff and a bass clef on the bottom staff. The music is written in a key with one sharp (F#) and a 2/4 time signature. The melody is primarily in the treble clef, while the bass clef provides harmonic support with chords and moving lines.

(זע זייט 27)

דאָס בלומען לאַנד איז וואַנדערשיין

(סאלא)

A musical score consisting of three systems of staves. Each system has a treble clef on the top staff and a bass clef on the bottom staff. The music is written in a key with one sharp (F#) and a 2/4 time signature. The melody is primarily in the treble clef, while the bass clef provides harmonic support with chords and moving lines. The word 'פאר' is written above the second system.

(זע זייט 31)

זינגט א לויב ליד, ליבע בלומען
(קווארטעט אין באר)

